Κυριακή τῶν Μυροφόρων (Μάρκ. ιε΄ 25-27, ιστ΄ 24-25)
7 Μαΐου 2006

Πόσα σημαντικὰ καὶ πόσα θαυμαστὰ γεγονότα δὲν πραγματώθηκαν κατὰ τὴν ἡμέρα «τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων», δηλαδὴ τὴν Κυριακή. Τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, μᾶς παρουσιάζει μιὰ πληθώρα γεγονότων σημαντικῶν καὶ θαυμαστῶν.

Ὁμιλεῖ γιὰ τὶς τρεῖς γυναικείες μορφὲς ποὺ πορεύθηκαν πολὺ πρωὶ στὸ μνῆμα τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὴν ἀποκύληση τοῦ μεγάλου βράχου, ποὺ ἔκλεινε τὸν τάφο καὶ γιὰ τὸ κενὸ μνημεῖο. Γιὰ τὴν ὀπτασία τοῦ Ἀγγέλου καὶ γιὰ τὴν παράδοξη ἀγγελία του πὼς ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε.

Ὅλ᾽ αὐτὰ τὰ παράδοξα καὶ θαυμαστά, ἔλαβαν χώρα κατὰ τὴν ἡμέρα «τῆς μιᾶς σαββάτων». Αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ποὺ σηματοδοτεῖ τὴν ἀρχὴ τοῦ καινούργιου κόσμου. Αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ποὺ φωτίζεται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὴν Κυριακή, τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου· αὐτὴν, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τοῦ ἑβδομαδιαίου κύκλου ὡς πρώτη καὶ ἁγία.

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία...»

Καὶ ἔτσι, ὡς κέντρο καὶ βάση τῆς ἑβδομάδος ἡ ἡμέρα αὐτή, ἀποτέλεσε τὸν κατάλληλο χρόνο σύναξης τῆς πρώτης Ἐκκλησίας γιὰ τὴν τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τότε ἄκουγαν τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων ὡς αὐτηκόων καὶ αὐτοπτῶν μαρτύρων τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τότε εὕρισκαν τὸν χρόνο ν᾽ ἀσκήσουν τὴν ἀγάπη μεταξύ τους, προσφέροντας βοήθεια στοὺς ἀδύναμους καὶ ἔχοντας ἀνάγκη ἀδελφούς.

Μὰ τὰ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα γεγονότα ποὺ συμβαίνουν κατὰ τὴν Κυριακή, δὲν ἔχουν τελειωμό. Διαβάζουμε στὸ βιβλίο τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων πὼς ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν Τρωάδα «μιὰ Κυριακὴ παρατείνει τὸν λόγο ὡς τὰ μεσάνυχτα». Καὶ ὁ ἴδιος γράφοντας πρὸς τοὺς Κορινθίους, τοὺς λέγει: «νὰ μὴν ξεχνοῦν τὸ χρέος τῆς ἀγάπης καὶ κάθε Κυριακὴ στὴ θεία Λειτουργία, νὰ συνάζουν χρήματα γιὰ τοὺς ἐνδεεῖς». Ἀκόμη κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης δέχθηκε στὴν Πάτμο τὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἔρχεται ἀργότερα, τὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μὲ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα, νὰ κάνει τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, ἀργία. Ἔτσι ἡ ἡμέρα αὐτὴ συνδέθηκε

«μὲ τὴν καινούργια ἐποχὴ τοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἵδρυση τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ λαοῦ».

Ἔτοῦτα ἆρα γε τὰ σημαντικὰ γεγονότα ἀπὸ μόνα τους, δὲν ὁμιλοῦν γιὰ τὴν Ἀνάσταση καὶ δὲν ἀποτελοῦν μιὰ τρανὴ ἀπόδειξη γι᾽ αὐτήν;

Αὐτὴ ἡ Κυριακή, ἡ ἡμέρα «τῆς μιᾶς σσαββάτων», εἶναι βαθειὰ τοποθετμένη μέσα στὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ. Εἶναι ζυμωμένη μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωή του καὶ νοηματοδοτεῖ τὴν πίστη του. Ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερώνεται στὸν Χριστό.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ θέσουμε ἐδῶ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐκφράζει ἕνα βασικὸ προβληματισμό. Ποιό εἶναι αὐτὸ τό ἐρώτημα; Ἆρα γε εἴμαστε σήμερα ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι στὸν καιρό μας αἰσθάνονται καὶ τιμοῦν τήν «μίαν τῶν σαββάτων;».

Οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι κατὰ ποικίλο καὶ διάφορο τρόπο αἰσθάνονται τὴν Κυριακή. Γιὰ μερικοὺς ἴσως δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπ᾽ ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος, ἀφοῦ κι αὐτὴ τὴν ἡμέρα θὰ ἐργαστοῦν. Θὰ ἐργαστοῦν δὲ ὄχι ἐπειδὴ τὸ ἐπάγγελμά τους τὸ ἐπιβάλλει, μὰ γιατὶ εἶναι ἰδική τους ἐπιλογή.

Ἄλλοι θὰ ἐπιλέξουν αὐτὴ τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς γιὰ νὰ κάνουν ἐκδρομή. Καὶ ἡ συνήθεια αὐτή, «πάει νὰ διασπάση τὴν πατροπαράδοτη οἰκογενειακὴ συνοχὴ τοῦ λαοῦ μας».

Ἄλλοι αὐτὴ τὴν ἡμέρα λένε νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὸν ὕπνο. Καὶ ὅταν ἡ καμπάνα τῆς Ἐκκλησίας μᾶς καλεῖ στὴν Εὐχαριστηριακὴ σύναξη, ποὺ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἐκεῖνοι γυρνοῦν ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἢ τὸ χειρότερο ἐνοχλοῦνται.

Καὶ οἱ λιγότεροι θὰ αἰσθανθοῦν αὐτὴ τὴν ἡμέρα, πὼς ἀνήκει στὸ Θεό, θ᾽ ἀκούσουν τὴ φωνή Του, θὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν πρόσκλησή Του. Ἐκεῖ δὲ στὴν Ἐκκλησία, θὰ δεχθοῦν τὴ χάρη Του· θὰ Τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὰ οὐράνια δῶρα Του καὶ θὰ πάρουν δύναμη γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, οἱ Μυροφόρες ξεκίνησαν πρωῒ «τῆς μιᾶς Σαββάτων» γιὰ νἄρθουν νὰ βροῦν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ξεπέρασαν ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ πέταξαν ἀπὸ ἐπάνω τους τὸν φόβο. Αὐτὲς ἀποδείχθηκαν γενναῖες γιατὶ ἀγάπησαν πολύ. Ἔτσι ἀνταμείφθηκαν. Πῆραν πρῶτες τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ γίνηκαν

ἀγγελιοφόροι του.

Ἐμεῖς ὅμως κάθε Κυριακὴ ἔχουμε νὰ κάνουμε ἕνα οὐσιαστικὸ ἔργο. Νὰ ἔλθουμε στὴν Ἐκκλησία ν᾽ ἀνταμώσουμε τὸν Χριστό. Ν᾽ ἀκούσουμε τὸν λόγον Του· νὰ δεχθοῦμε τὴν εὐλογία καὶ νὰ βιώσουμε τὴν Ἀνάστασή Του. Καὶ τότε νὰ πάρουμε τὴν εὐλογία Του μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγελικό λόγο τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ τὸ φέρουμε στὴν καθημερινότητά μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.